

щиятъ неговъ бабалъкъ (тъстъ) го ценилъ слуга. Мурафетлия билъ, но не билъ много приказливъ; не се знае дали е мълчалъ, за да прикрие, че не знае български, или си е билъ мълчаливъ. Проявилъ голѣмо трудолюбие, и господарьтъ му решилъ да го ожени за дъщеря си; изглежда, тя май не е била много красива. Той му става зеть. Като го попитали за името му, казалъ се — Стоянъ. Но все трѣбвало да се намѣри една отлика отъ другитѣ стояновци, и за това му турили прѣкора „Крачола“ — заради скжсания му баджакъ. Като се оженилъ, отдѣлилъ се, да не бжде приведенъ зеть Билъ толкозъ беденъ, че за вѣнчавката си взелъ чохени потури и кюркъ отъ други. Но тричетири дни следъ сватбата хората дошли да си ги искатъ. Булката била жена много честолюбива и заядлива — ревнала, дигнала скандалъ и искала да го напустне. Това много го наскърбило, и той ѝ казалъ: „Мълчи, ще станемъ богати“ (както ми е разправяла майка ми). Поиска единъ день отъ бабалъка си (папукчията) единъ колесникъ и закарва на Марица да мели брашно. На сутриньта, вмѣсто брашно, докарва товаръ съ алтъни. Добиването на тия пари се свързва съ единъ сжщо страненъ човѣкъ, който го заобикалялъ отвреме-навреме, шушнѣли си на ухо. И презъ деня, когато Крачола отишелъ вечерьта за паритѣ, пакъ го посетилъ и дълго приказвали. Следъ като прадѣлото ми донесълъ паритѣ, тоя човѣкъ вече не се явилъ въ Чирпанъ. . . Следъ това забогатяване, Стоянъ Крачола почналъ да върти голѣма търговия съ еминии, ходѣлъ на голѣмитѣ пазари въ Одринъ, Узунджово. Изглежда, нѣщо го е глождѣло, та на старини станалъ много благотворителенъ — правилъ калдаръми, чешми. А когато усѣтилъ, че ще умира, телалинъ викалъ по Чирпанъ — Стоянъ Крачола умира, да идатъ да се прощаватъ. Ходили, цѣлу-